

Franciszek Bolesław Kucharek (1898—1982)

Франтишек Болеслав Кухарек (1898—1982)

W dniu 24 listopada 1982 r. na Cmentarzu Komunalnym Wólka Węglowa w Warszawie w głębokim smutku i skupieniu pożegnaliśmy naszego serdecznego, zasłużonego Kolegę leśnika, który po ciężkiej chorobie odszedł od nas 18 listopada 1982 r.

Życie bliskiego nam Kolegi było pełne poświęceń nie tylko w zakresie pracy zawodowej i społecznej, ale i w ogólności dla sprawy narodowej.

Urodzony 29 IX 1898 r. we wsi Borowisko w powiecie włoszczowskim, uczęszczał do szkół w Pułtusku, a potem w Siedlcach. Jako harcerz, i następnie członek Legionów Piłsudskiego wstąpił do wojska; brał udział w kampanii wojennej 1919 do 1920 r., w której był parokrotnie ranny.

Świadectwo maturalne uzyskał w Siedlcach w r. 1921, po czym rozpoczął studia w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego na Wydziale Leśnym w Warszawie. Po uzyskaniu dyplomu w 1924 r. podjął pracę zawodową w 1925 r. w Nadleśnictwie Łomża na Kurpiach, od 1926 r. był nadleśniczym w Kolnie k. Piza do 1932 r., a następnie w Czarnej Wsi (obecnie Czarna Białostocka) do 1937 r. W tymże roku został powołany na stanowisko Kierownika Oddziału Hodowli i Ochrony w Dyrekcji Lasów Państwowych w Siedlcach. Pracował tam do r. 1939, do chwili wybuchu wojny i ewakuacji.

W czasie wojny pracował około 1,5 roku w majątku rolnym Potoczek — Halasy (Zarząd Dóbr w Międzyrzecu), następnie jako leśniczy w lasach prywatnych Żółtowskiego w Milanowie k. Parczewa do lipca 1944 r.

Po wyzwoleniu, już w r. 1944 zgłosił się do pracy w Dyrekcji Lasów Państwowych w Siedlcach. Będąc jednym z jej organizatorów, pełnił okresowo obowiązki zastępcy dyrektora, a od 1946 r. do 1951 r. pracował na stanowisku kierownika Biura Organizacji i Inspekcji Okręgowego

Zarządu Lasów w Warszawie z siedzibą w Siedlcach, po tym inspektora w OZLP w Siedlcach.

W okresie pierwszych błędów i wypaczeń w leśnictwie zmuszony był ustąpić ze stanowiska w OZLP i pracował w latach 1951 do 1953 w Ostrowi Mazowieckiej w charakterze referenta w Rejonie Lasów Państwowych. Powołany powtórnie na stanowisko naczelnika Wydziału Zagospodarowania OZLP w Siedlcach pracował tam do chwili przejścia na emeryturę w r. 1966. W uznaniu szczególnego zaangażowania i wybitnego znawstwa zawodu leśnika cofnięto dekret emerytalny i przeniesiono Kolegę mgr. inż. F. B. Kucharka na stanowisko inspektora do specjalnych poruczeń, do pomocy Naczelnego Dyrektora Lasów Państwowych. Po ciężkim wypadku samochodowym mgr F.B. Kucharek przeszedł ostatecznie w 1969 r. na emeryturę. Z chwilą częściowego powrotu do zdrowia udzielał się jednak nadal z wielkim poświęceniem pracy zawodowo-społecznej w Polskim Towarzystwie Leśnym.

Za swe wybitne zasługi uzyskał w r. 1933 Order Virtuti Militari i Medal Niepodległości w 1932 r., a po wojnie wiele odznaczeń państwowych i społecznych. Wśród najważniejszych wymienimy: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski z 1964 r., odznakę Zasłużony dla Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z 1976 r., Złotą Odznakę Związku Zawodowego Pracowników Leśnych i Przemysłu Drzewnego z 1978 r., Złotą Odznakę Polskiego Towarzystwa Leśnego z 1957 r. oraz szereg medali państwowych, zawodowych i organizacji społecznych (również Polskiego Związku Łowieckiego).

Znamienną cechą działalności zmarłego Kolegi była wyteżona i szczególnie wnikliwa praca zawodowa. Był wybitnym leśnikiem terenowcem. Wymagał wiele od innych, ale przede wszystkim od siebie. Darzył głębokim uczuciem kraj, lasy, rodzinę, kolegów. Jako wybitny praktyk starał się łączyć praktykę z nauką i wdrażał kolejne osiągnięcia teorii do praktyki leśnej. Na tym tle złączył się szczególnie z Polskim Towarzystwem Leśnym, które tym wspomnieniem oddaje należny hołd Zmarłemu.

Był członkiem PTL od początku jego działalności powojennej i uczestniczył w pracach wielu komisji problemowych, jak np.: Komisja Moździerwiowa, Komisja Topolowa, Komisja Zadrzewień, Komisja Zagospodarowania Lasu. Zajmował się też zagadnieniami uproduktywniania gruntów leśnych i in. tematyką. Uczestniczył czynnie niemal we wszystkich konferencjach terenowych we własnym regionie i w całym kraju. Współpracował z wieloma profesorami i naukowcami — S. Tyszkiewiczem, L. Królikowskim, E. Ilmurzyńskim, J. Milewskim i in. Okresowo prowadził na SGGW-AR wykłady z propedeutyki leśnictwa. Był współautorem, konsultantem lub recenzentem wielu aktów normatywnych, jak np. „Zasady Hodowlane” itp. instrukcje. Uczestniczył w pracach różnych komisji okręgowych i resortowych, jak np. Komisji do spraw kwalifikacji drzewostanów nasiennych kraju.

Jako organizator komórek Oddziału PTL w Siedlcach (Sekcja Topolowa i in.) inicjował i urządzał wiele narad oraz szkoleń z zakresu hodowli lasu, wychował rzesze młodszych leśników, którzy łącznie z przedstawicielami starszego i średniego pokolenia towarzyszyli Mu w dniu 24 listopada 1982 r. w ostatniej pożegnalnej drodze

W dowód uznania zasług ogólnoleśnych i dla pracy w Towarzystwie mgr inż. F.B. Kucharek został już w 1958 r. obdarzony zaszczytną godnością Członka Honorowego PTL, a pod koniec swej działalności w 1976 r. powołany został na Przewodniczącego Sądu Koleżeńskiego przy Zarządzie Głównym PTL.

Nieubłagany los zabrał z naszego grona bliskiego nam Kolegę, bezkompromisowego i zasłużonego Leśnika i Obywatela. Pożegnaliśmy Go z głębokim bólem, a tym wspomnieniem oddajemy cześć Jego pamięci.

Stefan Graniczny

Hjalmar Ugglä (1908—1983)

Гяльмар Уггля (1908—1983)

W dniu 13 marca 1983 r. w wieku 75 lat zmarł emerytowany profesor zwyczajny dr Hjalmar Fryderyk Karol Ugglä — były pracownik naukowy SGGW, długoletni kierownik Katedry Gleboznawstwa WSGW w Łodzi i WSR w Olsztynie, Dyrektor Instytutu Gleboznawstwa i Melioracji ART w Olsztynie, wybitny przyrodnik, gleboznawca i leśnik.

W pracach naukowych prof. Ugglä szczególną rolę odegrały gleby leśne. Od nich bowiem rozpoczął swoją pracę badawczą i do nich stale powracał. Tuż po ukończeniu studiów na Wydziale Leśnym SGGW w Warszawie wydaje małą, ale znaczącą publikację „Przyczynek do biocenozy lasu sosnowego”, PAU Kraków, 1934. W następnej pracy „Charakterystyka lasów Polesia w związku z klasyfikacją gruntów” zwrócił uwagę na ginące pod naporem mchów wielkie połacie leśne Polesia. Po II wojnie światowej Profesor niezwłocznie powrócił do sprawy gleb leśnych. Na SGGW w Warszawie i w WSGW w Łodzi opracował pod względem gleboznawczym Lasy Bolimowskie, Rogowskie, Reymontowskie oraz rezerwy Molenda i Zacywilki. Z tego okresu badawczego na szczególną uwagę zasługuje praca „Gleby leśnictwa Strzelna Lasów Doświadczalnych SGGW” („Sylwan” 1958, nr 1), w której Profesor przedstawił gleby leś-